СІЧЕНЬ

1984

ISSN 0132-4462

№1

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ну, що ж, шановні колеги,— свій річний план ми остаточно прикинули. Тепер давайте помізкуємо, з яких об'єктивних причин ми його не виконаємо.

perec-ua.
perec-ua.

Володимир ІВАНОВИЧ

Новорічна колядка

Ой, піду я в хуртовину
Від хати до хати
Новорічну і святкову
Колядку співати.

В чисту торбу-вишиванку
Покладу зарання
Роботящим, мирним людям
Добрі побажання.

Тост веселий і сердечний
Проголошу знов я,
Побажаю всьому людству
Щастя і здоров'я.

Недаремно ж присягали
Ми в години грізні
По-стахановськи служити
Матері-Вітчизні.

От і зводимо будови
Прекрасні,
Великі,
Повертаємо в пустелі
І в турбіни ріки.

І літаємо, і ходим
В космосі і в морі,
Засіваєм чудо-зерном
Ниви неозорі.

Ми народам подаємо
Допомогу щиру
І ведем борню невтомну
З недругами миру.

Пентагонські ж «хрестоносці»,
Кляті єзуїти,
Хочуть світ собі загарбать,
Світом володіти.

За панами-паліями
Людство пильно стежить
Й не допустить, щоб здіймались
Атомні пожежі.

Всі трудящі-побратими
Б'ють на сполох нині:
— Досить пекла Хіросіми,
Сонгмі і Хатині!

Досить крові й попелища
Бабиного Яру!..
Ураган вселюдський знищить
Чорну
Вражу хмару!

Всі народи неодмінно
Будуть мирно жити...
Як сказав Павло Тичина:
«Нам своє робити!»:
Гартувати,
Піднімати
На нову вершину
І квітучу
І могучу
Нашу Батьківщину!

Тож піду я в завірюху
Від хати до хати —
З Новим роком,
Щедрим щастям
Людей привітати.

— Главк не виділив матеріалів для будівництва другої черги. Сказали, щоб ми шукали приховані резерви.
— А де ж їх у біса шукати?!

Відкритий лист Перця завідуючому житлово-експлуатаційним відділом Житомирської міськради В. І. ЧЕРНИШУ та його здивованим колегам.

З Новим роком, вельмишановний Володимире Івановичу!

І зі старим здивуванням!

З приводу даху над головою Вашої землячки Валентини Борисівни Кордубайло. Може, пригадаєте? Вулиця Шелушкова, 60, квартира 28.

Знаєте, скільки через той дах Валентина Борисівна втратила свого робочого часу? Ми з нею разом спробували підрахувати, то виходить загалом не менше трьох місяців.

Дивуєтесь? А між тим, нічого дивного тут немає. По-перше, тому, що ці місяці набігли за п'ять років, відколи В. Б. Кордубайло почала оббивати різні житлово-експлуатаційні пороги, включаючи й Ваш, шановний Володимире Івановичу. А по-друге, тому, що і Ви, і Ваші підлеглі уже цілком удосталь — хто раніше, хто пізніше — подивувалися настирливості Валентини Борисівни з її дахом.

Хоча швидше цей дах — не її, а Ваш, позаяк покриває він звичайний комунальний будинок, нормальним станом якого якраз і повинні опікуватися відділ, очолюваний Вами, і підвідомчі установи.

Повинні, але опікуються чомусь не дуже. Ось дивіться.

Свою першу заяву про ремонт даху, котрий став протікати, В. Б. Кордубайло подала житлово-експлуатаційній дільниці № 11 у 1978 році. Після того безліч разів відвідувала ту дільницю, і безліч разів її начальник О. М. Абдухаликов дивувався:

— Хіба ще й досі тече?!

Точнісінько так само дивувався й головний інженер житлово-експлуатаційного об'єднання Корольовського району Житомира А. В. Сахненко. Дивувалися й Ви, шановний Володимире Івановичу, коли В. Б. Кордубайло приходила на прийом уже до Вас особисто.

І всі дивувалися так щиро, мовби той дах мусив сам себе полагодити, але чомусь, капосний, не тільки не лагодив, а — навпаки — з незрозумілих причин із кожним роком протікав усе більше та більше.

Можливо, колись, шановний Володимире Івановичу, й настане такий світлий час, коли стіни, стелі, дахи, підлоги і різна сантехніка й стануть, так би мовити, саморемонтними. От тоді Ви цілком зможете дивуватися, якщо, скажімо, бачок «Еврика» не замінить собі якогось ланцюжка чи важелька.

Поки ж цього ще немає, давайте поменше дивуватися, поменше псувати людям нерви, поменше відривати їх од їхніх виробничих обов'язків, а побільше займатися конкретною роботою. Якої — судячи із заяв і скарг житомирців — у Вас іще ого-го скільки!

На цьому прощаюся з Вами. Вітання Вам і Вашим колегам від щирого серця —

від Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ОТ, БУВАЄ, і хочеш комусь допомогти, а не можеш. Не дозволяють, так би мовити, твої скромні можливості. Воно зрозуміло: ніхто з нас не бог. Прийшов би оце, приміром, до мене хай навіть найближчий мій приятель і попросив би:

— Слухай, будь другом, повисмикуй мені оті насточортілі гланди, хай би вони були показилися. Дихати не дають...

То нехай би це навіть, повторюю, був мій друг-нерозлийвода з голопузих років і хай би мені його аж до сліз було жаль,— все одно я тих самих штук потрошити йому не взявся б. Бо — не спеціаліст. Тут таке діло: не петраєш — не берись.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Так ото ми частенько й думаємо: ну що його діяти з тими листами трудящих? Усі просять якоїсь допомоги, і всім хочеться посприяти, але не все, на жаль, в наших силах. Надрукувати якийсь там вірш або гумореску — якщо воно справді занозисто у товариша вийшло,— то це будь ласка. Вдарити фейлетоном по нехлюйству й бюрократизму — з дорогою душею. А от, скажімо, полагодити несправний синхрофазотрон або авторучку чи там добудувати пологовий будинок у якомусь райцентрі — тут ми вже пас. Думкою, як то кажуть, гори звернули б, а — не дано. Не той профіль. І, енергійно пошкрібши потилицю, ми пересилаємо заяву з подібним проханням у відповідну інстанцію. Де — можуть. Де сидять люди, які до цього діла приставлені. І які на цім ділі, можна сказати, собаку з'їли. А то, може, й навіть більш габаритну тварюку. Корову, приміром, або бегемота.

Ну, от звертається до нас, приблизно, громадянин Г. С. Термос. Пише — допоможіть. Їхав я оце, пише, влітку поїздом Яремча—Івано-Франківськ, то, у свої 67 років, усю дорогу простояв, бо не було сидячого місця. А троє пасажирів — так ті взагалі в туалеті їхали. Не тому, що їм до того закладу, вибачайте, якийсь посилений інтерес був, а просто у вагоні іншого кутка не знайшлося. Бо тих вагонів у поїзді було усього тільки чотири. А пасажирів улітку — ой-ой-йой... Самі знаєте.

Ну, то що нам було робити з таким листом? Шкода бідолашних пасажирів, їй-право! Але чим ми зарадимо? Зайвих вагонів у редакції, самі розумієте, не тримаємо — кабінети не дозволяють. Поїздів — тим більше... Думали-думали та й переслали того жалібного листа в управління Львівської залізниці — може там, думаємо, чимось зарадять. Нікуди ж бо, справді, не годиться отаке діло — щоб люди використовували туалет замість пасажирського купе. А раптом комусь... Кгм-кгм. Ну, непорядок, словом, про що там балакати.

Отже, відправили ми петицію громадянина Термоса у згадану інстанцію, а рівно через місяць із хвостиком одержали з інстанції відповідь. І з тої відповіді, підписаної начальником Івано-Франківського відділення залізниці Г. М. Белих, дізналися ось про що:

«Поміж станцією Яремча та обласним центром постійно курсує 3 пари приміських дизель-поїздів і один пасажирський Рахів—Львів.

Для забезпечення вивозу пасажирів, котрі виїздять на вихідні дні на відпочинок, у літній період в суботні та недільні дні курсує додатковий дизель-поїзд № 6622 Ворохта—Івано-Франківськ, відправленням із Яремчі об 11 год. 50 хв. Поїзд № 6611/6612, який відправляється з Яремчі о 19 год. 11 хв., у вказані дні прямує составом з 2-х дизель-поїздів.

Відправляти поїзд № 6622 составом з двох дизель-поїздів з технічних причин немає можливості».

Як бачимо, одержавши таку відповідь, гр. Термосу в графік поїздів приміського сполучення можна уже не заглядати: він весь тут, як на долоні. Інша справа, чи задовольняє він пасажирів. Про це начальник відділення залізниці чомусь промовчав. Може, не поцікавився даним питанням. А може, і поцікавився, але зусиллям волі стримав скупу чоловічу сльозу (бо йому, за родом служби, отих бідолашних пасажирів, думаємо, ще ого-го як жалькіше!) і чесно признався: немає, мовляв, можливості, й квит. І невідомо, коли буде.

І тут уже ми з вами, шановний гр. Термос Г. С., нічого не зробимо. Заїхали, як кажуть на залізниці, у самісінький тупик. Ви, може, спираючись на досвід своїх потовчених боків, вважаєте, що отих чотирьох вагонів — явно замало, а т. Белих Г. М., спираючись на свої обмежені можливості, вважає, що, навпаки,— цілком досить. І вишукувати якісь додаткові можливості немає потреби. Діло клопітне.

Тепер ось іще отакий був лист. Ветеран війни і праці гр. Сироїжко С. К. пише, що в його селі Покровці на Миколаївщині геть потрухлявіли дерев'яні електричні стовпи. Один, було, навіть упав, і струмом убило корову. Про це покровці двічі писали до районної газети. Але оскільки там, як ми здогадуємось, з електростовпами теж тугувато, то обидва ті листи газетярі переправили начальникові Казанківського району електромереж А. Г. Черненкові. І товариш Черненко не забарився, дав оперативну відповідь:

«У зв'язку з непогодніми умовами та відсутністю транспорту бригада не змогла ліквідувати дефекти.

У квітні місяці буде направлено обходчика для визначення ступеню загнивання стойок опор ВП-04 нВ і за результатами силами бригади усунемо».

Прекрасна відповідь! І ми не розуміємо, чого це громадянинові Сироїжку знадобилося після цього звертатися ще й до нас. Ну, але коли вже звернувся, то нічого не вдієш, ми також повинні прореагувати. Отже, відповідаємо по всій формі, як і належить:

«Шановний гр. Сироїжко Г. С.!

На ваш № 15506/14 повідомляємо.

Редакція журналу «Перець» на даний період часу не має в конкретній наявності стойок опор ВП-0,4 нВ, а також обходчика і бригади для ліквідації дефектів.

Оскільки Казанківський РЕС до цього часу не усунув згаданих, то, треба думати, тільки через те, що результати визначення ступеню загнивання були позитивними. Тобто, одна корова — це ще не показник того, що треба негайно міняти стовпи. Бажано, щоб таких жертв було, по можливості, більше. Тоді, можливо, й виникне питання для задоволення Вашого звертання. А поки що — немає можливості. З привітом».

Хух... А що? Здається, вийшло непогано. Будь-який формаліст позаздрить! І зусиль докладено мінімум, і нібито діло зроблено. Листа, як прийнято говорити у канцеляріях, «закрили». Нічого набридати. Немає можливості — й усі діла!

Отак ми тепер, мабуть, усім і відповідатимемо. А чого, справді, соромитись? Папір є, чорнило є, конверти маємо,— словом, можливостей для всяких бюрократичних відписок — море!

В. БОЙКО.

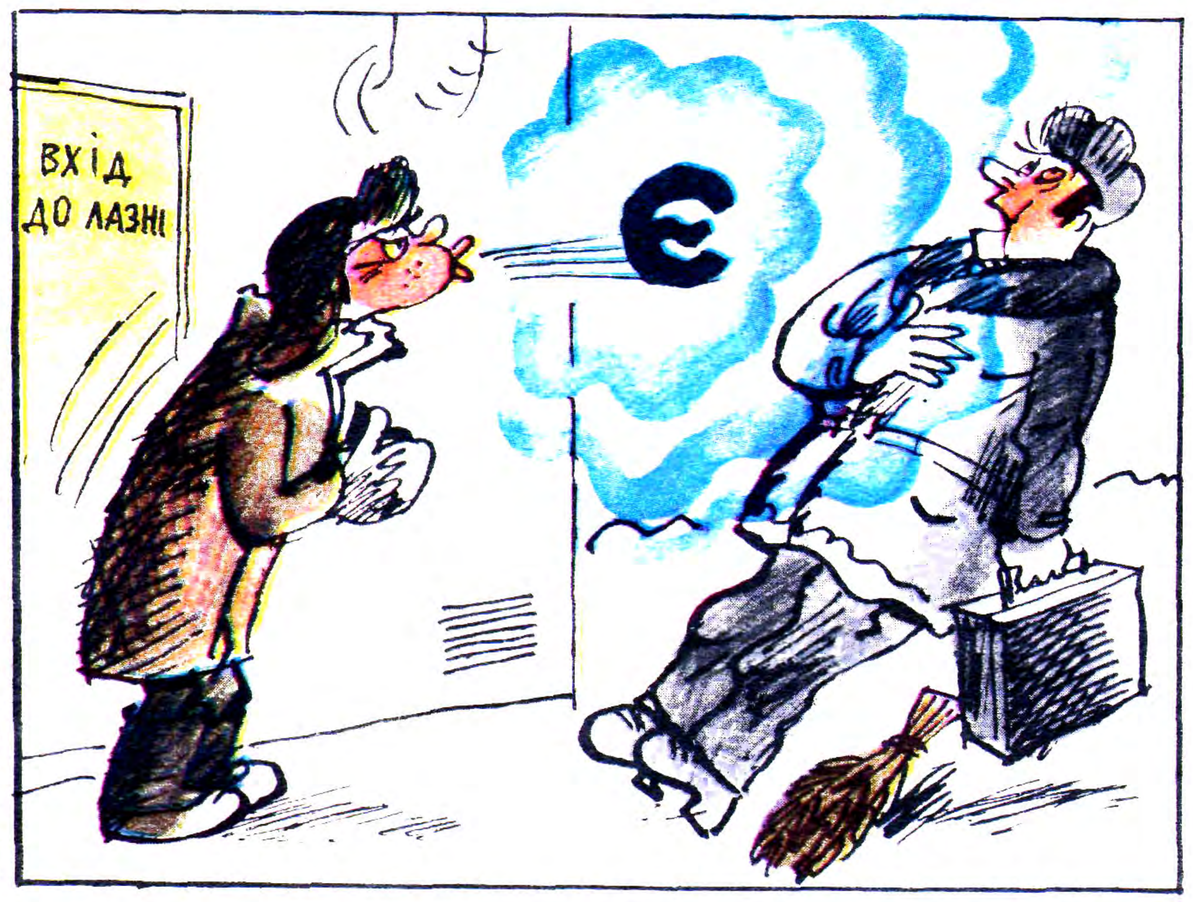

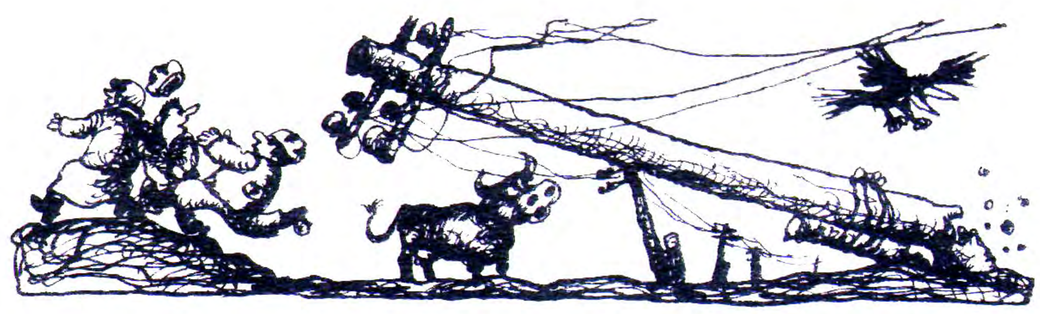

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

Пустили за водою...

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

Золота шапка

Із секретів виробництва

Цікавитесь, із чого вона робиться? Скажемо одразу: із хутра. Притому — із звичайного штучного хутра. А як же з нього може вийти золота шапка? А ось як.

Одеська фабрика головних уборів за домовленістю із Ніжинською швейною фабрикою (Чернігівська область) відвантажила на її адресу вісім тисяч метрів штучного хутра. Для наочності пояснимо, що це рівно стільки, скільки влазить у кузов гігантського автомобіля марки «КамАЗ».

Водій Анатолій Павлович Заболотний прибув у Ніжин досить-таки швидко. Бо знав: народногосподарські вантажі слід доставляти ударними темпами. Але яким же було його розчарування, коли на Ніжинській швейній фабриці його не тільки не зустріли радо, а навпаки — дуже здивувалися появі його багатотонного «КамАЗа»:

— Які ударні темпи? Яке хутро?! — сказали йому. — Вперше чуємо! Нічого ми не замовляли... Отже, повертайте голоблі...

І Анатолій Павлович повернув.

За добу дивувалися вже одесити. А досхочу подивувавшись, сіли підраховувати збитки. Вони виявилися чималими — хутряна мандрівка влетіла фабриці в добру копійчину. Затим стали думати-гадати, що ж із тим хутром робити. Бо ж на всі наступні звертання до ніжинських швейників у відповідь одержували категоричне:

— Нічого не знаємо і знати не хочемо!

Довелося одеситам із призначеного для пошиття дитячих шубок хутра шити шапки. Тільки кожну з тих шапок після невдалого, але дорогого круїзу А. П. Заболотного можна тепер вважати воістину золотою.

Ю. ТАМАРКО.

Поважна причина

УСМІШКА

Час був передноворічний. Черга біля ялинкового базару росла. Булько стояв у хвості. Він переступав з ноги на ногу, тяжко зітхав і раз у раз промовляв: «Ото діла!»

Молодик, що стояв попереду, відірвався від «Футболу-хокею» і співчутливо спитав:

— У вас неприємності?

— Горю! Робота. Річний звіт. А тут, розумієте, ялинку купити треба.

— Так завжди. Кінець року і Новий рік... Треба попросити тих, хто стоїть попереду. Товариші, поступіться чергою,— голосно сказав молодик. — У людини звіт горить.

— Звіт — то півбіди. Я он через ялинку тринадцяту зарплату не отримаю,— відгукнувся володар пижикової шапки. — У нас саме каса відкрилась, а я на базарі стовбичу.

— Звіт горить?! — обурився експансивний очкарик з портфелем. — Та я, може, зараз у відрядженні у Верхоянську, а ось чекаю спокійно. І вперед не лізу.

— Правильно! — підтримала його жінка з кошиком і двома авоськами. — Тут усі з роботи.

— Звіт, кажете, горить? То пусте,— довірливо нахилився до Булька вусатий здоровань. — От у нас, у пожежників, справді частенько горить. Може, вже й згоріло щось, поки я тут...

Присоромлений Булько поплентався на своє місце.

— Мені б ваші турботи! — пробурчав чоловік, що стояв позаду Булька. — Я от у відпустці, а стою.

Булько зовсім розгубився і якось непомітно для себе пропустив бідолагу-відпускника вперед.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Два роки у селі Хомутівці (Полтавщина) не працювала баня. Та членам правління місцевого колгоспу імені Шевченка від того було ні холодно, ні жарко. І на численні скарги жителів села вони — ані пари з вуст. Довелось Перцеві опублікувати замітку про це у № 14 журналу (розділ «Об'яви, оголошення»).

Після виступу Перця заступник голови Миргородського райвиконкому Б. А. Михайловський повідомив, що замітку було обговорено на засіданні правління колгоспу та на бюро партійної організації комплексної бригади № 1. Критику Перця визнано справедливою. За незадовільну роботу інженера по трудомістких процесах Іваненка Г. О. з роботи звільнено. Покарано в дисциплінарному порядку й тих, хто був причетний до цієї тяганини: Жугайла І. С., Антоненка В. П. та Гришка М. Д. Нині баня працює.

«У деяких областях агропромислові об'єкти споруджуються дуже повільно».

(З листів до редакції).

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Давай назвемо наше пташенятко Бройлером!

Отака собі статистика

Спостережливі люди вже давно зауважили, що статистика знає все. І це, між іншим, свята правда. Статистика може точно вказати, скільки в середньому катастроф трапляється щороку на автомобільних шляхах Англії, скільки екскаваторів, бюстгальтерів, шоколадних цукерок продукує вітчизняна промисловість, скільки людей на земній кулі одружується і скільки з них першого ж року розлучається. Тому я з великою цікавістю і довірою ставлюсь до неї.

Та ось нещодавно моя могутня віра в цю точну науку дещо, було, похитнулась і мало не наклала головою. Сталося так тому, що раптом я дізнався: статистичні дані подекуди виводять не кваліфіковані фахівці своєї справи, а, скажімо, ветеринарна санітарка або секретар-друкарка. Втім, не будемо наводити туману абстрактним «подекуди». Уточнимо: з таким, сказати б, заміщенням професій довелося зіткнутися в Млинівському районному інформаційно-обчислювальному центрі Ровенського обласного статистичного управління. Саме тут роботу, наприклад, зі статистики промисловості, а також культури району провела... санітарка ветлабораторії Зоя Портицька, а цифри обліку худоби в індивідуальних господарствах району вивела секретар-друкарка Галина Петрук.

Про те, що ці статистичні викладки зроблено саме названими жінками, свідчать трудові угоди, укладені між ними і керівниками обчислювального центру, а також акти про прийняття робіт і касові відомості на виплату грошей.

Я глибоко поважаю роботу ветеринарів, не менше шаную дефіцитну професію друкарки. Але хто, даруйте, зможе покластися на статистичні дані, виведені вказаними працівниками? Мимоволі закортить переперевірити. І таки переперевірили. Цифри, уявіть собі, виявились точними. Але водночас з'ясувалося, що ні санітарка Зоя, ні друкарка Галина до цієї статистики не мають ніякого відношення. Г. Петрук, як уточнили, не тільки роботи не виконувала, але й трудової угоди не складала і акта про виконання праці в очі не бачила, і у грошовій відомості не розписувалася. Все це за неї зробили інші.

Ніякою статистикою не займалася і Зоя Портицька. Але під трудовою угодою і в касовій відомості розписалася, хоч грошей і не одержувала. Зробила це вона на прохання своєї свекрухи Надії Іванівни. Зробила, мабуть, тому, що треба ж, зрештою, комусь спростувати старорежимне твердження, ніби мирне співіснування між невістками і свекрухами неможливе. Але навіщо було, питається, Надії Іванівні штовхати свою молоду родичку на фікцію? А ось чому: Н. І. Портицька — заступник начальника вказаного центру. І вона не могла відмовити в скромному проханні начальникові — Володимиру Йосиповичу Зубику. Знову ж таки, щоб люди не торочили, буцім заступники тільки те й роблять, що підсиджують своїх керівників. Навпаки, бачте, не підсиджують, а сприяють, не зупиняючись навіть перед фальсифікацією.

У ролі підставних виконавців робіт фігурували тут і деякі інші особи: інженер-програміст, яка перебувала в післяродовій відпустці, тимчасово прийнята на роботу оператор ЕОМ, економіст із сусідньої лікарні і т. п. Старший бухгалтер обчислювального центру Л. М. Казван на підставі фікцій-угод складала псевдовідомості і вилучала з каси реальні гроші, які передавала начальникові.

А куди ж їх дівав В. Й. Зубик? Гадаєте, провечеряв з гостями центру? Та ви що! Ні в якому разі! Гроші було витрачено лише й винятково на виробничі потреби. На які? Володимир Йосипович усе пояснив.

В одному випадку:

— Гроші витратив на купівлю шин, дроту, кабелю. Купував я особисто. На стороні. Розплачувався готівкою.

В іншому разі:

— За електрозварювальні роботи я заплатив гроші зварникові з побуткомбінату. Прізвища його не знаю. Скільки заплатив, не пам'ятаю.

У третьому:

— Гроші витратив на оплату за ремонт ЕОМ. Платив залученим зі сторони механікам. Їхніх прізвищ не пам'ятаю.

Ну й ще, як ведеться, «на запчастини для автомашини». Теж на стороні.

Як мило-інфантильно звучать оті симптоми раннього склерозу: «прізвищ не пам'ятаю», «скільки заплатив, не пам'ятаю». Де ж, справді, людина здатна все пам'ятати! Вона ж не ЕОМ! Тим більше, коли пригадати й назвати прізвища людей «зі сторони», то перевіряючий може ненароком розшукати їх і розпитати, а ті візьмуть та назвуть іншу суму або й зовсім заперечать факт продажу. Тоді якось незугарно вийде. А так: не пам'ятаю — і годі.

Гаразд, кому й скільки платив, Володимир Йосипович не пригадує. Та можливо, він не забув, що купувати фондові товари і запчастини на стороні — це практично означає купувати крадене. І, можливо, пам'ятає, що купувати крадене керівникові установи трохи не личить. Чи й про це також забув?

У результаті отаких фікцій-фальсифікацій, а також безгосподарності, порушень фінансової дисципліни державі завдано збитків на суму близько десяти тисяч карбованців. Отака вийшла статистика.

Коли про неї дізналися в обласному управлінні, то бухгалтера Л. М. Казван увільнили з роботи, комусь іще оголосили догану. А от щодо самого В. Й. Зубика, то з рішенням поки що утрималися. Пообіцяли: нехай спочатку слідчі органи скажуть своє слово, а тоді вже ми подумаємо, як з ним бути. Можна, звичайно, і почекати. Практика знає і таку форму виведення з-під удару винних працівників. Бо слідчі органи можуть і не знайти в діях В. Й. Зубика відвертого криміналу, а коли й знайдуть, то десять тисяч карбованців збитків на фоні нашого грандіозного бюджету можуть видатися дрібничкою, не вартою ні справи, ні суду. І взагалі, поки суд та справа, час потихеньку спливає. А з часом багато що у пам'яті стирається. І, диви, за новими цифрами, яких у статистичному управлінні завжди досить, можна забути про ті нещасні десять тисяч і про те, що колись збиралися покарати В. Й. Зубика.

Бо ж, справді, ніхто не годен утримати все в пам'яті. Людина ж таки не комп'ютер! Це й статистика знає.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

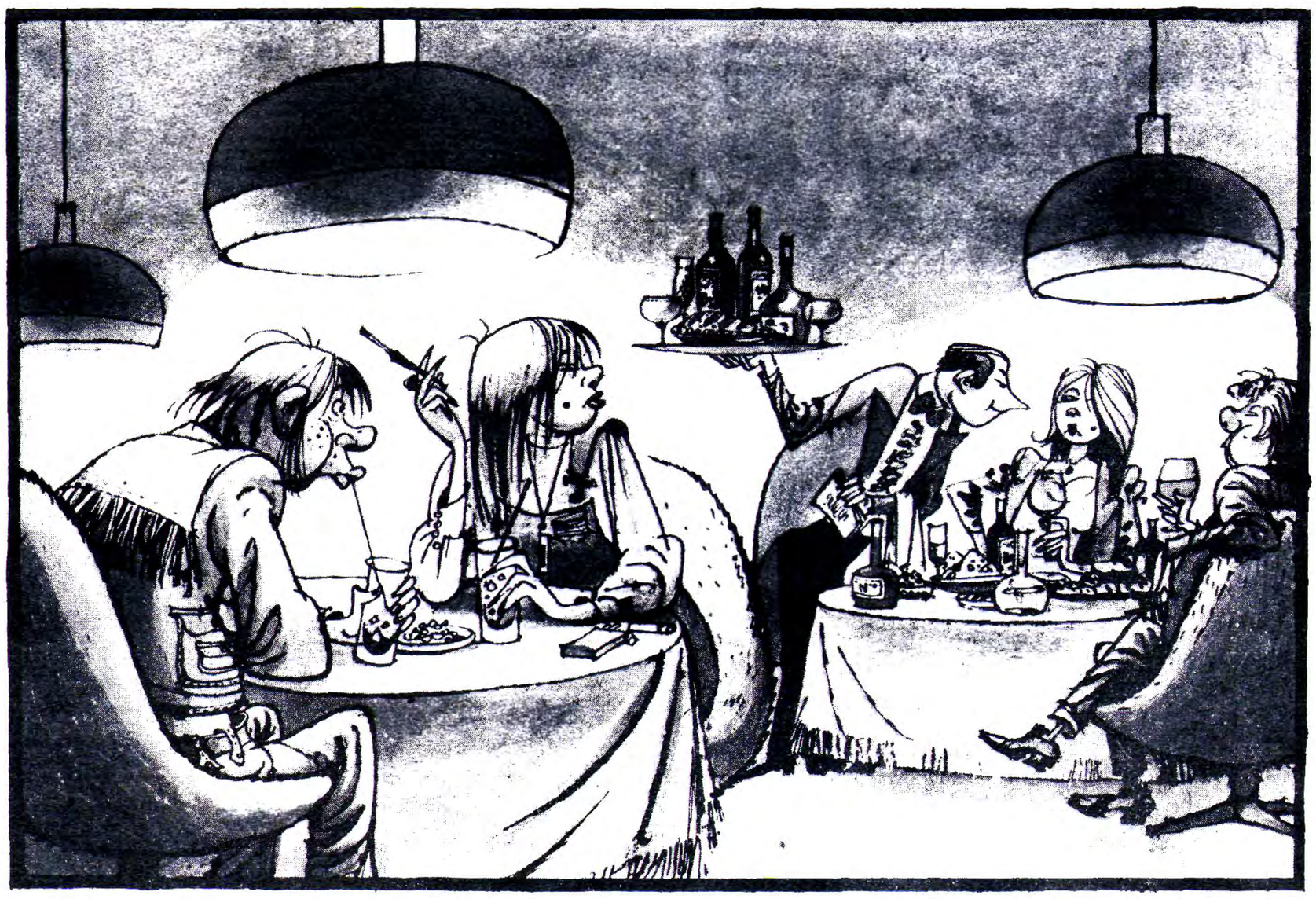

— Ти не думай, Ксюшко, що я скупердяга,— просто у його батька зарплата більша!

Вітаємо ювілярів!

Письменника Юрія ЗБАНАЦЬКОГО, Героя Радянського Союзу, лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка, республіканських премій імені Лесі Українки та Миколи Островського з його першим 70-літтям.

Письменника Івана ГАЙДАЄНКА з його першим 70-літтям.

Поета Абрама КАЦНЕЛЬСОНА з його першим 70-літтям.

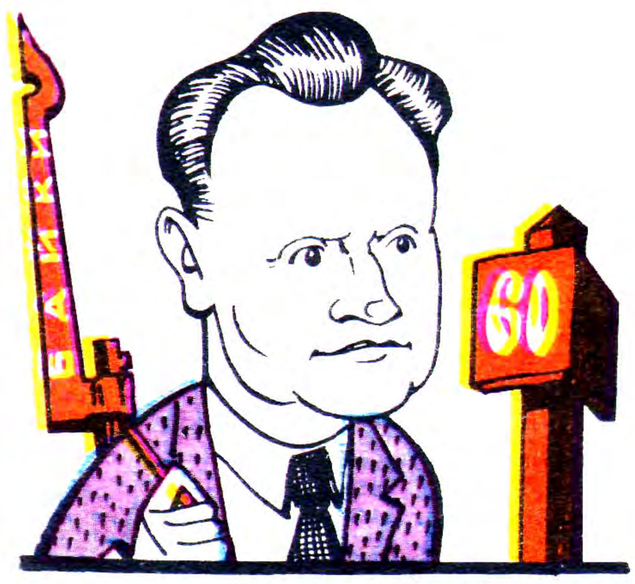

Поета-гумориста Петра КРАСЮКА з його першим 60-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

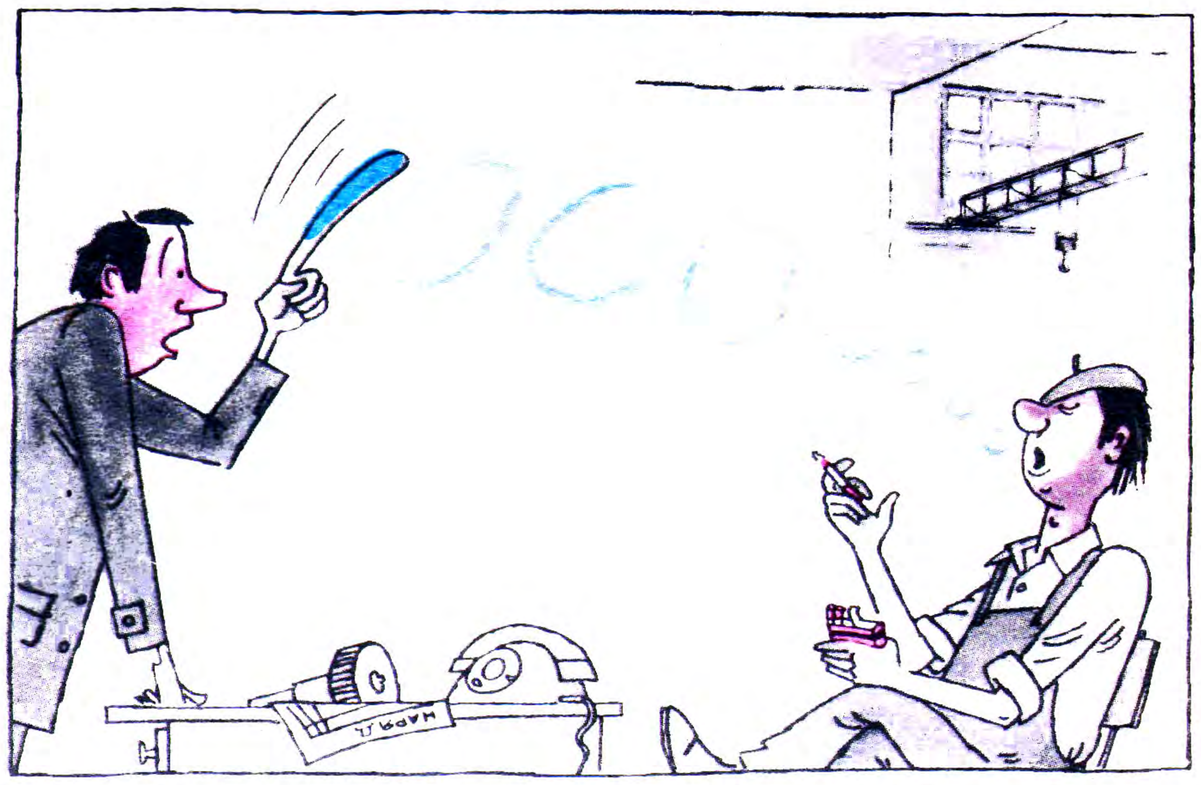

— Скільки разів казати — кінчай перекури!!

Не побажай ближньому...

ГУМОРЕСКА

Це почалось позаторік. Трапилось так, що ми з жінкою зустрічали Новий рік в гостях у мого співробітника і кращого друга Івана Петренка. У вечірці, крім нас, брали участь куми хазяїна, племінниця його дружини Вірочка, десятикласниця, а також Охріменко з дружиною — усього дев'ять душ.

Відсвяткували чудово. Весело провели старий і зустріли Новий рік: із сміхом, жартами, тостами і побажаннями. Ось ці побажання і вилізли мені, як кажуть, боком...

І штовхнула ж мене тоді нечиста сила молоти язиком... Уявіть собі: побажав Петренкам виграти в лотерею у новому році «Жигулі», десятикласниці Вірочці — вступити до університету на «дефіцитний» романо-германський факультет, кумам Петренків — оженити свого сина на хорошій дівчині, а подружжю Охріменків — придбати, нарешті, меблевий гарнітур, за яким вони вже давно сохли.

І почалося! У березні Охріменки таки придбали гарнітур, хоч і не сподівалися на таку вдачу. Влітку Вірочка успішно склала екзамени і вступила до університету, хоч туди скажений конкурс. Восени куми Петренки оженили свого сина і тепер мають невістку, кращої за яку і не бажали: роботящу та чуйну...

Я не приділяв особливої уваги цьому збігові обставин. Але якось у колі товаришів пожартував — мовляв, знайте, як бажати треба! І запевнив присутніх, що і останнє побажання неодмінно справдиться. Отже, нехай Петренко вивчає правила дорожнього руху...

Я жартував, а Петренко... виграв «Жигулі»!

Незабаром — діло було незадовго до Нового року — Іван Петренко запропонував підвезти мене додому на своїй машині. У дорозі розговорилися. Він і каже:

— А чому б нам з тобою, Федоре, знову Новий рік разом не зустрічати?

— Спасибі,— відповідаю,— але я хотів цього разу вдома відсвяткувати...

А він мені:

— Пусте! Приходь на свято до нас. Веселіше ж разом. Та й друзі ж ми з тобою.

— Та воно таки так...— хотів, було, я поввічливіше відмовитись від пропозиції, але Петренко навіть не дав договорити:

— Ображаєш...

Довелося погодитись.

І знову здіймалися вгору келихи з шампанським, лунали тости і побажання.

Перед тим, як сісти за стіл, мені обережно повідомили, що хазяї мають нестримне бажання дістати сімейну путівку на берег Чорного моря улітку. Мені також довірчо розповіли, що подруга господині Василина Трохимівна — сорокалітня удова, мріє знову вийти заміж, уже вчетверте... Натякнули й на те, що запрошений у гості рідний брат Петренка — Семен Васильович — дуже сподівається в новому році перейти на вищу посаду у конструкторському бюро, де він працює.

І я у тостах усього цього їм побажав. А потім повернулися з жінкою додому і разом посміялися над наївними людьми.

...Минув рік. І знову мої побажання збулися. Василина Трохимівна вийшла заміж. Семен Васильович дістав підвищення. А самі Петренки їздили відпочивати до моря...

Тепер мені життя немає. Петренко ще з осені під'їжджає до мене з пропозицією знову зустрічати Новий рік разом. Те ж саме щиро пропонують мені колеги по роботі. І навіть сам начальник нашого відділу Петро Йосипович. Усі кажуть, що коли я відмовлюся — ображу їх до смерті.

А вдома не дає спокою дружина. Вона вважає, що я усім зичу всіляких гараздів, крім неї.

— Ну, що ж, раз так,— не витримав я,— то підшукай собі когось іншого...

...І вона знайшла.

У нього виявилась і зелененька «Лада», і імпортний меблевий гарнітур, і відпочиває він улітку тільки на березі Чорного моря...

Віктор ЗУБАНЮК.

м. Київ.

ІРОНІЗМИ

● *Найпростіше вирішення житлової проблеми: вселити надію.*

● *Лікар — пацієнтові наркологічного відділення: «Розкажіть про ваше життя-пиття!»*

● *Грошей кури не клюють — їм зерно давай!*

● *Установив рекорд із стрибків у гречку.*

Юрій РИБНИКОВ.

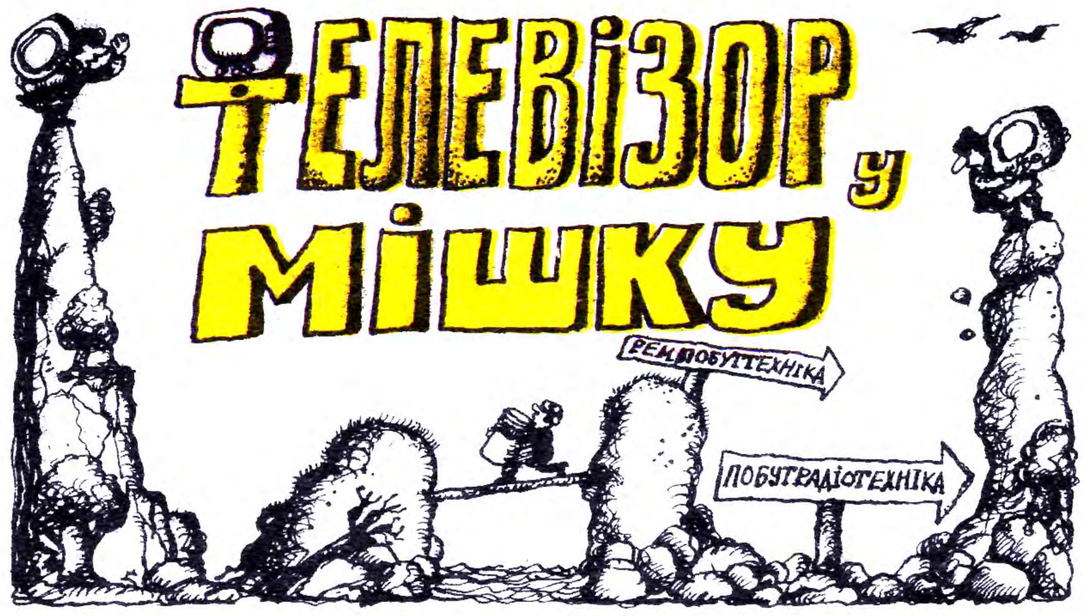

Пояснювальна записка колгоспника села Круглик Лутугинського району Ворошиловградської області

Шановні члени правління колгоспу!

Як ото в давнину казали — не веліть карати, веліть слово мовити...

Так, справді, прогуляв я три дні осінніх польових робіт. Не було мене у полі, не зорав я рідної ниви на зяб. А все через нього... Через телевізор отой капосний. І треба ж було мені його купувати! Ех, якби то знаття! Та що там, шановні члени правління, багато говорити. Пам'ятаєте випадок із ветераном колгоспу, фронтовиком Михайлом Павловичем Баюрою?! Придбав він торік весною холодильник «Донбас-8е», а він у нього тільки тиждень попрацював — і гапликнувся. То скільки шановний Михайло Павлович через нього у лутугинську майстерню «Ремпобуттехніка» своїми ніжками відтюпав (хоча, як запевняє завідуючий майстернею В. П. Качура, у наше село майстри виїздять чи не двічі на тиждень). Пригадали? Разів, мабуть, десять — аж поки змилостивилися над ним і замінили нарешті холодильний агрегат.

Отож і кажу. Якби знав, що й з телевізорами у нас в районі така ж самісінька халепа, то в житті б не погодився купити.

Попрацював, отже, мій «голубий вогник» трохи — і в один розпрекрасний вечір погас. Ну, думаю, треба майстра із Лутугина викликати. Зробив заявку, чекаю. Але скажіть мені, будь ласка, шановні члени правління, ви пам'ятаєте хоч один випадок, коли майстри із того телеательє до нас на виклики виїжджали? І я не пригадую.

До речі, це не тільки у нас. У сусідніх Слов'яносербському та Станично-Луганському районах, наскільки мені відомо, така ж ситуація. Дочекатися майстра або доставити телевізор чи радіоприймач у ремонт — там теж ціла проблема. Гадаєте, легко було Ємельянову із Миколаївки, Карачеву із Ольховки, Киритченку із Нової Кондашівки за п'ятнадцять-двадцять кілометрів перти у Станично-Луганську майстерню свої телевізори!

Коротко кажучи, шановні члени правління, чекав я місяць, чекав і другий, а потім зрозумів, що доведеться мені телевізор самотужки в район доставляти. Поклав я його у мішок, сів на попутну машину і почухикав у райцентр. А там мені завідуючий телемайстернею Анатолій Павлович Бабаєв і каже:

— І чого ото так поспішати? Ну, почекали б іще місяць-два. Майте на увазі: ви ще щасливчик, що живете у нашому районі. У нас хоч така-сяка машина є. Рано чи пізно й до вас би у Круглик добралися. Он у Новоайдарському, Троїцькому, Кремінному, Біловодському, Попаснянському районах взагалі транспорту ніякого. Хоч гопки із тим телевізором на плечах скачи...

Словом, шановні члени правління, отак я і прогуляв один день. Правда, на цьому моя телеодіссея не закінчилася. Поїхав за три тижні забирати свій телевізор. А мені кажуть:

— Ще не готовий. Приїздіть на тім тижні... І не комизьтеся, чоловіче добрий. Он клієнт Бацманов із Георгіївки вже півроку у нас телевізор ремонтує. Або Хорошилова з селища Челюскінців. Аж п'ять разів відвідувала нас, поки ми лагодили її магнітофон «Руту». Двічі, між іншим, лагодили протягом якихось двох місяців. Он як! Зрозуміли?

Я зрозумів. І тут же подався у Ворошиловград. Вирішив пробитися до самого генерального директора ворошиловградського виробничого об'єднання «Побутрадіотехніка» Володимира Максимовича Мірошника. Може, думаю, чимось зарадить чоловік. Чимчикую до автостанції, а тут назустріч — свояк із села Кримок Слов'яносербського району суне. Як почув, куди я збираюся,— просить:

— Зайди,— каже,— за одним рипом і до генерального директора обласного об'єднання «Ремпобуттехніка» Олександра Провича Приходька. Передай йому, що наша районна майстерня по ремонту складної побутової техніки роками ремонтує людям пральні машини та холодильники. Он одній жінці з села Трьохізбенки — Макушенко її прізвище — уже третій рік пральну машину ремонтують. А до нас у село майстри взагалі їхати не хочуть. «Чого,— кажуть,— машину ганяти через один-два холодильники чи пральні машини! Набереться з десяток-другий, тоді й приїдемо». От і чекаємо роками...

Зайти-то я зайшов, але пробитися до керівників виявилося нелегкою справою. Два дні добивався. Як мені сказали, товариші Мірошник і Приходько були якраз дуже заклопотані складанням звітів. А в тих звітах — повний ажур. Бо плани по реалізації побутових послуг сільському населенню вони успішно виконують і навіть перевиконують. Бо ж грошики за ремонт їхні майстри беруть наперед. А тоді вже і на якість того ремонту, і на його строки їм абсолютно начхати.

От так, шановні члени правління, прогуляв я ще два дні. І тепер собі думаю: може, й не один я винен у тих прогулах?

Пояснювальну записку до друку подав Ю. ІЩЕНКО, спец. кор. Перця.

Ворошиловградська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Так на чому ми зупинилися!
— На суперфосфаті.

Сатиричні мініатюри

ХРОНІЧНА ХВОРОБА

Не тільки взимку, а й улітку
Він на грудну все скарживсь клітку,
Та був той біль не від простуди:
Бив часто сам себе у груди!

ПЕРЕСАДКА

Була всього одна лиш пересадка
У неї на життєвому шляху:
Із шиї вже підтоптаного батька —
На шию молодому жениху.

Михайло ХИЖКО.

Мал. А. БОРДУНІСА

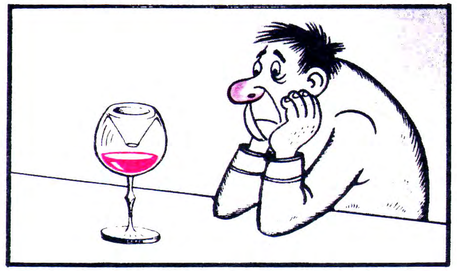

Без слів.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

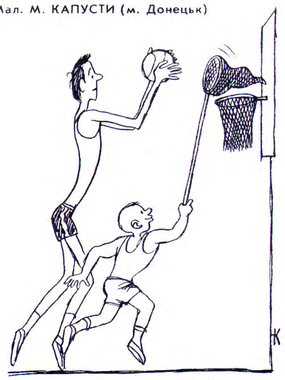

— Нове у захисті.

Мал. Т. ЮНАКА

Мал. Ю. ПОПАДЮКА (м. Черкаси)

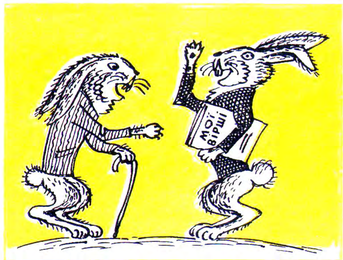

— Як це тобі вдалося надрукуватися!
— А я взяв псевдонім Лева!

Мал. М. ПИШНОГО (м. Тернопіль)

— По-моєму, ваша п'єса не має кінця.
— А хто її до кінця дивитиметься!!

Мал. М. ПИШНОГО (м. Тернопіль)

— Що виграли!
— Знову холодильник!

Степан Руданський

До 150-річчя від дня народження

(1834—1873)

ЛИСТ

Їден дідич мав у школах
Кохану дитину,
Ото раз до неї й пише:
«Милий ти мій сину!

Як ти здоров — слава богу,
А як добре вчишся,
То не візьме тебе дідько,
Про то не журися.

Моя жінка, твоя мати,
Без відома мого
Посилає на горіхи
Тобі золотого.

А я тобі посилаю
Старі ногавиці,
Зроби собі жупанину,
З решітків — рукавиці.

Та учися, милий сину,
Добре та багато,
Бо ти дурнем зостанешся,
А я — твоїм татом!»

ДОБРА НАТУРА

Грає скрипка, грає кобза
І бандура грає;
Мужик літом у кожусі
Гопки витинає.

Витинає мужик гопки,
Аж потом заллявся...
«Та скинь-бо ти кожух, брате!» —
Якийсь обізвався.

«Ні, не скину! — мужик каже,—
Бо натуру маю,
Щойно тільки з себе скину,
То все пропиваю!»

ЦИГАН З КОНЕМ

Вивіз циган на ярмарок
Коня продавати...
Посходились ярмаркові,
Стали оглядати...

Оглядають, кінь, як сокіл,
І ганчі не має!
А сам циган кругом ходить
Та все примовляє:

«Що конина, то конина!
А щоб язик мала,
То вона б вам, добрі люди,
Всю правду сказала!»

Купив якийсь ту конину,
Дома оглядає...
Коли глянув, вона справді
Язика не має...

УКАЗ

Їде козак дорогою,
Дівку надибає;
Вийняв папір з-за пазухи
Та й її читає:

«І прочая, і прочая...
По сему указу
Козак должен кожну дівку
Цілувать по разу!»

«Чуєш, дівко, що в указі?»
«Та чую, козаче»,
І вже ж рада-то, псяюха,
Аж мало не скаче!

«А пригляньсяно, козаче,
До того указу:
Чи нема там написано,
Щоб іще по разу?»

НЕ МОЇ НОГИ

Серед лісу, серед гаю
У неділешний обід
Заснув мужик у чоботях,
Прокинувся без чобіт.

Прокинувся, протер очі,
Разів кілька позіхнув,
Разів кілька босі ноги
З подивлінням повернув.

«Не мої се,— каже,— ноги,
Присягаю на чім світ,
Бо мої в чоботях були,
А сі — босі, без чобіт!»

ДОБРЕ ТОРГУВАЛОСЬ

Чи в Києві, чи в Полтаві,
Чи в самій столиці
Ходив чумак з мазницею
Помежи крамниці.

І в крамницях, куди глянеш,—
Сріблом-злотом сяє,
А йому то і байдуже:
Він дьогтю питає!

Реготять купці дурнії,
А він тілько сплюне
Та й до другої крамниці,
Багатшої, суне.

В найбагатшії крамниці
Два купці сиділо,
І туди чумак заходить
З мазницею сміло:

«Добридень вам,
добрі люди!» —
Та й зачав питати,
Чи нема у них принаймні
Дьогтю де продати.

«Нема, нема! — купці кажуть
Та й, шельми, сміються: —
Тут не дьоготь —
тілько дурні
Одні продаються!»

А чумак їм: «То, нівроку ж,
Добре торгувалось,
Щойно два вас таких гарних
На продаж осталось».

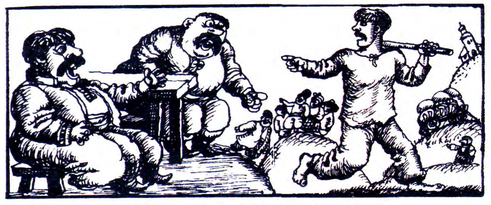

ПРОСЬБА

Раз писали мужики
До свого владики:
«Архирею,— пишуть,— наш
Ясний та великий!

Церква наша з давніх літ
Перейшла нінащо.
Кілько є у нас святих —
Всі стали ледащо.

Матір божа на дошках
Згорбилась, зігнулась,
Апостоли розійшлись.
А Варвара здулась.

Миколай від хробаків
Порохном узявся.
Сам спаситель на вратах
Повздовж перепався.

Миколая нам позволь
Наново зробити,
Матір божую з боків
Клинцями підбити.

Апостолів всіх уряд
Дрючками зігнати.
Спасителя на вратах
Щоб на шпуги взяти.

А з Варварою уже
Нічого робити:
Коли вона здулась так,
То кажи покрити».

ЖАЛІБНИЙ ДЯК

Щойно в церкві коли дяк
«Іже» заспіває,
Бідна баба у кутку
Мало не вмліває.

Аж завважив теє дяк,
До неї забрався.
«Чого плачете ви так?» —
Стару запитався.

«Як не плакати мені,—
Стара баба каже,—
Коли мене голос ваш
Аж за серце в'яже!

Так колись моя коза
На льоду кричала,
Як раз її звірина,
Бідну, розривала».

ГОСПОДАР ХАТИ

Мужик лиха наробив,
А жінки боявся,—
Сюди-туди по кутках —
Та й під піл сховався.

Та лопатою під піл:
«А вилізай, враже!»
А той далі у куток —
Та й до неї каже:

«Геть, погана сатано!
Геть, бісова мати!
Тепер мене не займай,
Я господар хати!»

ЧИ ДАЛЕКО ДО КИЄВА?

Питаються якось хлопця
Подорожні люди:
«Чи багато верстов, сину,
До Києва буде?»

«Та так, люди, того року
Було вісімнадцять,
А тепер,— говорить хлопець,—
Лічимо сімнадцять!»

«Що ж то, сину, за пригода
Така прилучилась?»
«Та пригода — не пригода —
Верства повалилась!»

ЗЕЛЕНИЙ ПЕС

Зайшов німець раз на баль,
З панною сідає,
Мовчить, мовчить, далі сам
Мову зачинає:

«Чи зелений коли пес
Пані не здибала?»
«Та ні,— каже,— або що?» —
Німця запитала.

«Та нічого,— каже той,—
Я лиш так питався,
Бо з зеленим, пані, псом
І я не здибався!»

БАБА В ЦЕРКВІ

Прийшла в церкву стара баба,
Свічок накупила;
Де була яка ікона,
Всюди поліпила.

Іще пара остається,
Де їх приліпити?..
«Ага! — каже. — Пошукаю
Святого Микити!»

Найшла баба і Микиту —
Святий чорта ціпить!..
Баба їдну йому ставить,
Другу чорту ліпить...

Видять люди й розважають,
Щоби не ліпила;
«Що ти, бабо,— кажуть,— робиш?
Таж то вража сила?..»

Але баба обернулась:
«Не судіте, люди!
Ніхто того не відає,
Де по смерті буде...

Чи у небі, чи у пеклі
Скажуть вікувати;
Треба всюди, добрі люди,
Приятелів мати».

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВЕРЕДІЙКА

Буває так, що ти вже й не хочеш плакати, а все ж наче витискуєш із себе сльози. Для мами й тата. Чи не так, друже? А знаєш, чому так буває? Тому що ти, навіть не помітивши цього, проковтнув вередійку. Вередійка — це така маленька-маленька комашка, її навіть помітити важко. Коли в тебе псується настрій і ти розтуляєш рота, щоб сказати щось недобре, вона тобі в рот і влітає.

Одного разу таке трапилось і з Катрусею. Йшла вона з мамою повз іграшковий магазин, бачить — у вітрині велика гарна лялька з довгим волоссям.

— Мамо, купи ляльку! — попросила Катруся.

— У тебе й без того ляльок забагато,— сказала мама. — Є навіть кращі за цю.

— Мені вони не потрібні,— сказала Катруся і так широко розтулила рота, що туди непомітно влетіла вередійка. — Хочу цю. Купи, мамо!

— Не годиться забувати старих друзів,— похитала головою мама. — Ходімо, доню, вже час обідати.

— Не піду, доки не купиш! — крізь сльози крикнула Катруся і, зупинившись посеред вулиці, почала голосно плакати.

Усі перехожі тільки головою хитали, дивлячись на неї,— вони ж не знали, що дівчинка ковтнула вередійку. А один дідусь підійшов до неї ближче і сказав:

— Це кепська справа — стільки вологи пропадає. Стривай, зараз склянку принесу, позбираю твої сльози і буду город поливати!

Катруся перестала плакати, уважно подивилася на дідуся і сказала:

— А я вже не плачу.

І зітхнула так, що вередійка вилетіла і кудись полетіла. Кажуть, шукати інших хлопчиків та дівчаток. Часом, не тебе, друже?

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

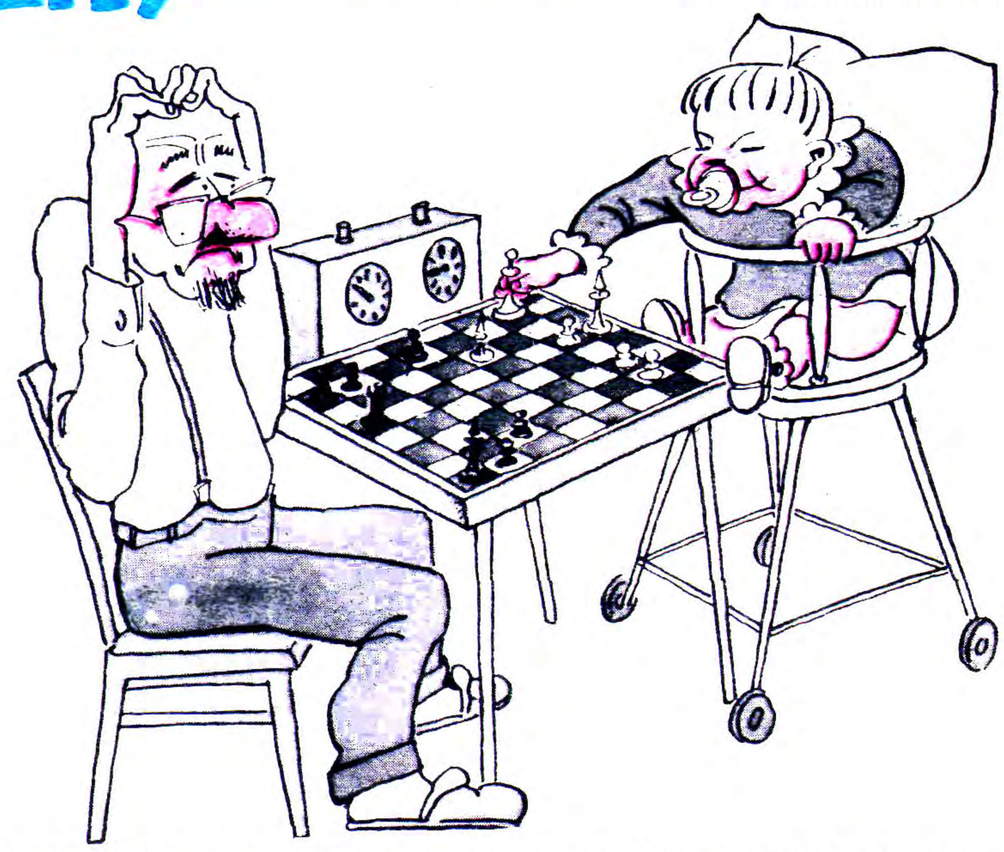

ШАРАДА

Як натоплять — хату грію,
Хліб пекти я теж умію,
А з кінця почни читати —
Діжку зможу затикати.

(піч — ніч)

Іван ГАВРИШ.

КРИЖИНКА-ХАТИНКА

Друже, може, взимку теж
Ти бурульку в рот береш?
Не бери, адже крижинка —
Невидимок трьох хатинка.

Невидимок звуть Дряпайло,
Обсипайло, Укладайло.
Дуже злі вони бувають
Коли в ротик потрапляють:

Перший люто дряпа горло —
Хай болить тобі на горе;
Другий жаром обсипає,
Третій в ліжко укладає...

От що роблять невидимки.
Не чіпай-но їх хатинки!

Емілія САТАЛКІНА.

ВЖЕ НАСУПИВСЯ

Оля з вулиці гука
Братика Данила:
— Йди і супу попоїж,—
Мама наварила.
А малий оте почув
І гукає: — Олю!
Я не хочу. В тітки був
Й насупився вволю.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Гавчику, не підказуй Сергійкові — нехай сам розв'язує!

ПРОГАВИВ

(Плач пияка)

— Вже рік Новий? Та що ж це, люди?
Скажіть, де він у дідька взявсь?
Як пити в цьому році буду?
Я ж із старим не попрощавсь!

А все тому, що ні хвилини
В людини вільної нема:
То іменини у Килини,
То поминки справляв Хома,

То лікували спиртом зуби,
То покропили «Москвича»,
То гості дорогі у Люби,
То розпили могорича,

То хлопця в військо виряджали,
То ювілей відзначив кум,
То виграш Гриця приливали,
То обмивав Іван костюм,

То у сусіда новосілля,
То на хрестинах в Ольги п'ю,
То у племінниці весілля...
А рік увесь, виходить,— ф'ю!

ФЕЙЄРВЕРК

— Я рік Новий,— хваливсь Оверко,—
Зустрів шикарним фейєрверком!
— То добре, друже!
— Та не дуже,
Бо я забув сказати, Гнате:
З добром моя згоріла хата.
— Погано, друже!
— Та не дуже.
Бо застраховані пожитки:
Мені відшкодували збитки.
— То добре, друже!
— Та не дуже,
Бо в хаті, свате мій хороший,
Згоріло кілька тисяч грошей.
— Погано, друже!
— Та не дуже,
Бо треба зважити на те ще,
Що був капшук не мій, а тещин.
— То добре, друже!
— Та не дуже,
Бо теща думала на свято
Мені «автогарбу» придбати.
— Погано, друже!
— Та не дуже,
Бо руху правил я не знаю
І прав, щоб їздити, не маю.
— То добре, друже!
— Та не дуже,
Бо ті права, що бракувало,
Я міг би вимінять на сало.
— Погано, друже!
— Та не дуже,
Бо я б у тій «гарбі» розбився,
Оскільки їздити не вчився.
— То добре, друже!
— Та не дуже,
Бо я машину, любий свате,
Хотів тобі подарувати.
— Погано, друже!
— Та не дуже,
Бо я взамін на ту машину
Хотів узять твою дружину.
— То добре, друже!
Добре, свате! —
Гнат кинувсь друга цілувати. —
Бо я у будь-яку хвилинку
Віддам і без машини жінку!

Петро РЕБРО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

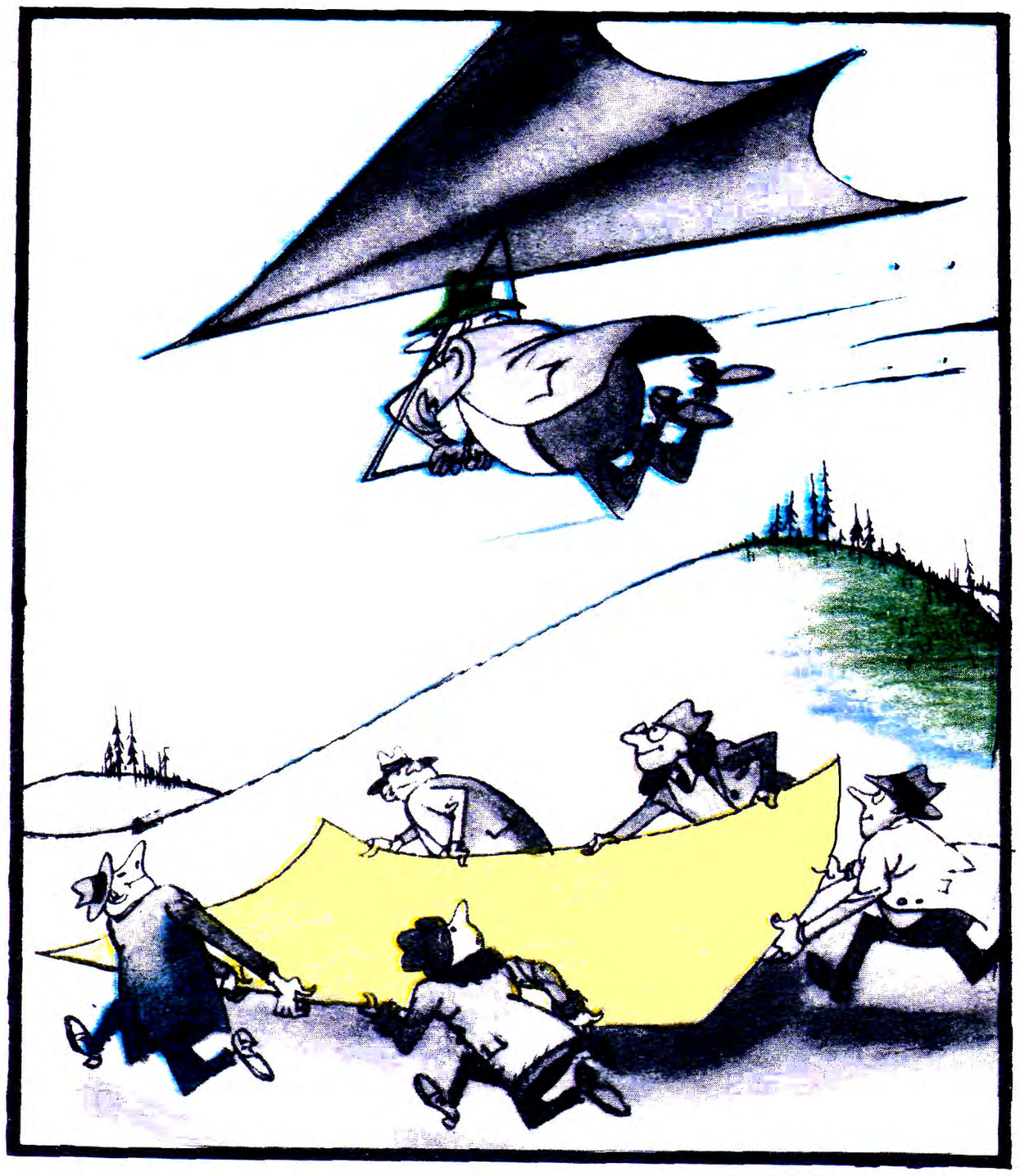

Без слів.

ГУМОРЕСКА

«Редакторові газети.

Що ж це ви ото витворяєте у своїй газеті?! Хто ж це вам дав таке право виставляти нас на посміховисько?! Ви думаєте, що ми нічого не петраємо?! Ловко ж ви прикрилися своїм «Новорічним вінегретом», щоб скомпрометувати нас. Мовляв, завідуючий овочесховищем у Макарівці Піджак Григорій Павлович і агроном по якості Полудрабок Микола Матвійович зустріли Новий рік на даху овочесховища.

А нам тепер що робити?! Всі думають, що ми понапивалися і подерлися туди з білої гарячки. Хіба ж це по справедливості?! Ми ж того дня навіть не пообідали, бо собака украв у нас на риболовлі торбу. Ішли ввечері тверезісінькі переодягнутися і забрати жінок у веселу компанію. Аж тут зустрілася сортувальниця Макуха Ольга Петрівна і каже, буцімто вона від когось чула, що до нас мають приїхати з тресту товариш Хустка Вадим Борисович. Хочуть поцікавитись зберіганням овочів. І, мовляв, вибрав для цього Новий рік. Щоб, значить, зненацька.

Скажіть, будь ласка, чи піде на душу після такого повідомлення качка з яблуками або кров'янка? Не піде. До того ж, коли на даху з'явилася перед тим хай зовсім маленька дірочка. Тож, відчувши всю відповідальність, ми пішли до овочесховища. Взяли п'ять шиферин, цвяхи, молотки і полізли на дах. Можна сказати, відважились на героїчний вчинок. Бо спробували б ви потрапити в темряві по цвяху молотком. Та ще й на морозі, коли руки стоять, наче клешні. Та ще й коли тіло весь час сповзає донизу. У мене, Піджака Григорія Павловича, з десяти нігтів на руках почорніло сім. А в мене, Полудрабка Миколи Матвійовича,— шість, і опухло коліно.

Замість того, щоб справедливо розказати про все це людям, ви обмазюкали нас. Не інакше як ви знаходитесь у прямій змові з отією громадянкою Макухою Ольгою Петрівною, бо: 1) Звідки ж вам було знати, що ми сиділи на даху? 2) Громадянка Макуха не вперше показує фінтіфлюшки, зловживає іменами шанованих нами людей.

Влітку пошила нас у дурні. Покинули в садку готові шашлики і загортали вибоїни при в'їзді в овочесховище, бо Макуха пустила чутку, ніби до нас мають завітати товариш Житній Мусій Антонович з обласного управління. За два тижні, після чергового брехливого повідомлення Макухи, ми особисто побілили всередині приміщення. Позбиткувалася Макуха і цього разу, бо шанований нами товариш Хустка Вадим Борисович до нас так і не приїхали.

Що ж це воно виходить?! Всі люди в новорічну ніч уминали закусь. Ми ж, мов голодні вовки, цокотіли на даху зубами і нівечили себе молотками. Громадське діло робили, а ви нас у вінегрет?!

Ні, цей номер вам не пройде! Вимагаємо вмістити у вашій газеті найкатегоричніше спростування і роз'яснити людям, яка нечесна особа ця Макуха. Інакше будемо скаржитись далі. В чому й розписуємось.

Г. Піджак, М. Полудрабок».

Підготував до друку
Борис ПОЛІЩУК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Нам трикімнатну квартиру!

І САМ НЕ ГАМ...

Почнемо з того, що сердитися нікому не заборонено. І начальникам також. Тим часом у Феодосії дехто дивується: чому начальника Феодосійської нафтогазорозвідувальної експедиції глибокого буріння Бориса Миколайовича Москаленка з деяких пір зустрічають частіше сердитим, аніж веселим? Так, по-перше ж, було вже сказано, що кожна людина, включаючи начальників, має право на емоції. По-друге, якщо вже на те пішло, то найчастіше сердиться Борис Миколайович тоді, коли проходить біля будинку з вивіскою «Редакція газети «Победа». По-третє — і це головне,— сердиться Борис Миколайович не без причини.

Подумати тільки: місцева газета виступає з критикою очолюваної Борисом Миколайовичем організації, не спитавши попередньо у нього на те згоди, навіть не попередивши про підготовку публікації. Причому виступає не один раз, а двічі, до того ж із невеличким інтервалом. Та й було б за що критикувати, а то — за недоздані скількись там тонн металобрухту.

На першу зухвалість Борис Миколайович відреагував спокійно: відповів, що в експедиції не було більше металобрухту, навіть не вимагав вибачення за дезінформацію читача. Бог з нею. Борис Миколайович і як людина, і як начальник — не кровожерний.

Здавалось би, питання вичерпано. Так ні ж, невдовзі в тій самій газеті друкується лист, у якому керівництву експедиції в глузливому тоні нагадали про кинуту ним напризволяще кілька років тому бурову вишку. На території радгоспу «Червоний промінь» — кинуту, як той самий металобрухт... І цього разу Бориса Миколайовича теж не попередили про майбутню публікацію. Хто таке стерпить? Як можна не сердитися?!

А порадились би з Борисом Миколайовичем, проконсультувались би, як це зробив автор фейлетону, і все було б ясно, як божий день. По-перше, не довелося б думати-гадати, якої ваги і висоти та вишка, бо сягає в небо вона на висоту 53 метри, а металу набереться понад 60 тонн! По-друге, дізнались би, що кількарічний простій вишки аж ніяк не вплинув на виконання й перевиконання виробничих завдань експедицією. По-третє, довідалися б, що дарувати чи продавати вишку експедиція не збирається. По-четверте, вишка експедиції ще потрібна, що строк її амортизації не закінчився.

Ясно, шановні колеги з феодосійської газети? Вишка експедиції ще потрібна. Для чого? Ви мене не запитуйте. Запитати слід було Бориса Миколайовича. Він розтлумачив би, що й до чого, як розтлумачив мені.

— Буріння ми закінчили навесні 1980 року. І тепер нам потрібен час для вивчення ситуації. Можливо, будемо працювати на сусідній площі, можливо, перевеземо вишку далі. Якщо колись виникне така потреба.

Бачите, скільки аргументів? Людина протягом трьох років стільки зусиль та енергії вкладає у вивчення ситуації, а її критикують, нервують, сердять. Незручно, дуже незручно виходить.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

КОМЕНТАР начальника відділу буріння управління пошуково-розвідувальних робіт на нафту і газ Міністерства геології УРСР В. О. Яворського:

— Ті, з дозволу сказати, пояснення, що їх дає Б. М. Москаленко, не витримують найменшої критики. Він діє за відомим принципом: і сам не гам... А в результаті маємо кричущу безгосподарність!

КОМЕНТАР ПЕРЦЯ:

— То чого ж, дорогий товаришу, Ви дозволяєте цю кричущу безгосподарність!!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ШВЕЙЦАР — директор швейної фабрики.

АВТОРУЧКА — «блат» в автомагазині.

Н. ЄРМАКОВА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Хоч би котяри за парканом не виявилося!..

ВСЬОГО ОДНА НІЧ

Мати в листі запитує в сина, який служить в армії за полярним колом:

— Скільки тобі ще служити, синок?

— Одну ніч, а вранці буду дома,— відповів син.

Повідомив Г. КАЛАМБЕТ.
с. Новомикільське
Кремінського району
Ворошиловградської області.

І БУДЕ ВСЕ ГАРАЗД

— Лікарю, в мені наче сидять двоє дияволів. Один каже «не пий», інший — «пий».

— Ясно. А ви навчіть їх пригощати один одного.

В УСЬОМУ — ТОЧНІСТЬ

— Ти обдурив мене цього року шістнадцять разів,— докоряє жінка чоловікові.

— Не шістнадцять, а п'ятнадцять! — розсердився чоловік. — Не люблю, коли обманюють.

Повідомив М. СКВОРЦОВ.
м. Шостка
Сумської області.

ДОСИТЬ ОДНОГО

— Вже п'яте весілля справила,— каже Наталка колишній подрузі з сусіднього села.

— Як це? Та в тебе, здається, лише один син!

— Досить і одного. Що б я робила, якби було таких п'ять?

Повідомив І. БУБЕЙ.
м. Славута
Хмельницької області.

ШИРОКИЙ РЕПЕРТУАР

Міліціонер до молодика, який о другій годині ночі горлав на всю вулицю «Шумів комиш»:

— Громадянине, платіть штраф!

— За що?

— Ви дивіться на нього: порушує громадський порядок, побудив усіх та ще й прикидається невинним ягням.

— Товаришу міліціонер, не штрафуйте, я наступного разу колискової співатиму!

Повідомив Г. КОЛІНЬКО.
м. Ізюм
Харківської області.

ПРО ДЕЯКІ «ІНІЦІАТИВИ» І ТАКЕ ІНШЕ,

АБО КОРОТЕНЬКИЙ ОГЛЯД РІЧНОГО БАЛАНСУ

Сьогоднішній хазяїн Білого дому при нагоді ніколи не забуває нагадати, що він людина побожна. Але водночас не приховує й того, що вірить і в астрологію — передбачення майбутнього по зірках. Щоправда, дуже ображається, коли хтось нагадує, що уже й до нього був один шанувальник астрології, який претендував на світове панування.

Так от, коли наближався минулий, 1983 рік, американські астрологи, разом із президентовими радниками й помічниками, напровіщували чимало такого, від чого в Білому домі запанував був піднесений настрій. Передбачалося, що 1983 рік буде роком «зростання авторитету» Сполучених Штатів, роком «зміцнення довір'я народів» (звісно ж, до тих самих Сполучених Штатів) і, зокрема,— роком «ініціатив». Коротко кажучи, рік 1983 мав стати для Білого дому зоряним часом історичних успіхів на міжнародній арені.

І ось — рік завершився. Можна вже, так би мовити, баланс підбивати. То глянемо ж, до яких результатів у своїх підрахунках приходять обізнані люди. Зокрема, у тій же таки Америці.

От, наприклад, рядок із того річного балансу: «Ніколи ще престиж Сполучених Штатів у світі не був таким низьким, як у 1983 році».

Що це? Якийсь недруг Вашінгтона хоче йому святковий новорічний настрій перекапустити? Та ні! Бо ж газету «Нью-Йорк таймс» грішно було б у такому запідозрювати. А саме із неї ми й узяли ту цитату.

Це — щодо «зростання авторитету».

А як же маються справи із «зміцненням довір'я народів»?

Ця графа у балансі теж не пустує. У ній, зокрема, надибуємо таке: «Сполучені Штати втрачають довір'я в цілому світі, навіть і серед союзників, і цей процес катастрофічно наростає».

Колишнього визначного американського дипломата, а нині — відомого вченого-історика Дж. Кеннана, який дійшов такого висновку, теж, безумовно, грішно було б у якомусь «антиамериканізмі» запідозрювати...

Щоб з'ясувати стан справ із «ініціативами», пошлемося знову ж таки на авторитетну, вільну від будь-яких підозр щодо «антиамериканізму» особу. Це — відомий політичний оглядач Джеймс Рестон; можна сказати, король американської міжнародної журналістики. І от він стверджує: «Ми втрачаємо, якщо вже не втратили, ініціативу в міжнародних справах, бо те, що ми називаємо «ініціативами», є не більш, ніж повторення старих, відкинутих світом концепцій».

Отже, і з цим усе ясно.

Одначе на даному пункті варто зупинитися окремо. Бо тими «ініціативами» якраз у 1983 році дуже щедро була нафарширована діяльність сьогоднішньої вашінгтонської адміністрації. Цупко тримаючись за поли «старих, відкинутих світом концепцій», офіційний Вашінгтон настирливо демонстрував неабияку ініціативність у антилюдяній справі підштовхування гонки озброєнь, посилення загрози війни. А згадаймо-но історію з південнокорейським літаком «Боїнг-747». У зв'язку з нею випливло на світ білий, що отаке злочинне використання пасажирських літаків у шпигунських цілях — зовсім не нове в американській практиці. Колишній співробітник ЦРУ С. Макгесі розповів, наприклад, що відносно цього між США і Південною Кореєю уже давно існує таємна угода і що він сам брав участь у її підготовці; інший колишній співробітник ЦРУ, а нині — журналіст, кореспондент газети «Сан-Франціско ікземінер» Д. Александер повідомив, що шпигунські польоти не лише військових, а й пасажирських літаків, практикуються уже понад 30 років і що він сам літав із подібними завданнями, завжди маючи наказ босів із ЦРУ не повертатися без відповідних знімків. Колишній же французький розвідник, полковник Марсель Ле Руа через пресу розповів широкій громадськості, як, нічтоже сумняшеся, ЦРУ вербувало пілотів компанії «Ер Франс» для такого ж шпигунства під час польотів на пасажирській лінії Париж—Москва.

Аж от, виявивши чергову «ініціативу», заокеанські лицедії від політики, як пам'ятаємо, заповзялися були витягати із тієї старої шпигунської практики новий — уже політичний, навіть ідеологічний! — набуток...

А чого варта, наприклад, «ініціативність» Вашінгтона в Центральній Америці, де США усіляко підпирають криваві антинародні диктаторські режими, намагаючись водночас схопити за горло волелюбний народ Нікарагуа! Такий визначний американський політичний діяч, як колишній голова сенатської комісії по закордонних справах У. Фулбрайт, сказав із цього приводу: «Ми ніколи вже не зможемо змити з себе тієї плями, яка лягла на нас внаслідок наших дій в Центральній Америці протягом лише одного 1983 року!»

А Ліван!.. А Гренада!..

Та що й казати! — кругом ті «ініціативи» так і пруть! Тільки із «зростанням авторитету» та із «зміцненням довір'я народів» щось не витанцьовується, як свідчить річний баланс.

Щоправда, покладаючи надії на оті «ініціативи», президент Рейган повторює своє старе «Ми примусимо світ поважати нас!» Але ж відомо, що силою не будеш милою. Це ж саме можна сказати і про повагу.

Тим більше, коли йдеться про весь світ.

Я. ВАЛАХ.

ДЕМОКРАТІЯ ПО-АМЕРИКАНСЬКИ У ДІЇ

Мал. Г. МУШКАЄВА (м. Житомир)

Дарма, політики продажні, в оману вводите народи: Дивіться — ось обличчя справжнє американської «свободи»!

Мал. М. ПИШНОГО (м. Тернопіль)

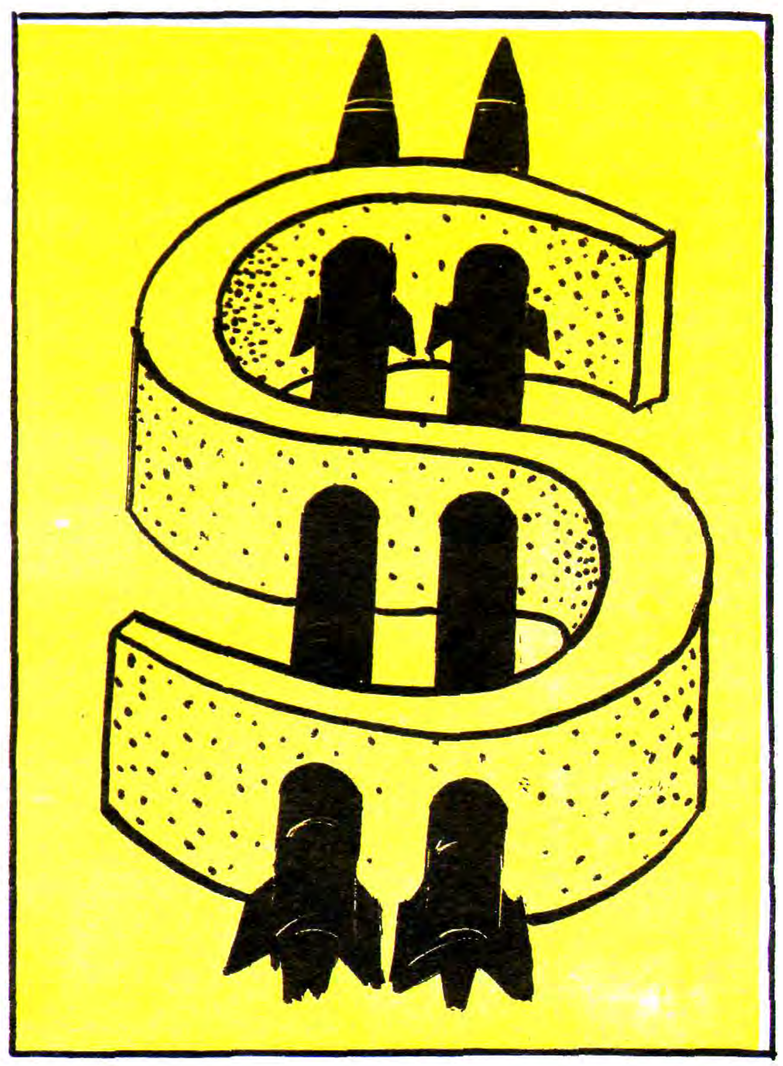

Еволюція американського долара.

Мал. А. АНДРЕЄВА (м. Херсон)

ВИБРИКИ Пегаса

«Когда бы логика осла
Была такой как у козла
Тогда навряд ли кто осла
Считать бы мог глупей козла».

Н. Л-бний
з Ворошиловграда.

— Тут, знаєте, ми судити не беремось. Фахівцеві видніше!

«Товпа сиділа і курила,
Ну потягнув і я разок.
Отака гадость те куріння.
Чий же це вигадав мозок».

Ю. Г-юк
з Кривого Рога.

— І не кажіть, така гидота! До того мізки затуманює, що дехто, ні з того, ні з сього, раптом хапається вірші складати. А потім хапається за голову: що ж це я, мовляв, натворив?!

«Дуже я у тебе влюбився,
Аж тринадцатой лишився.
А за те що покохав
У витрезвітельнік попав».

М. Ш-гін з Києва.

— Рекомендуємо посидіти там над підручником мови. Бо іншої нагоди може й не трапитись!

«Кожний день сусід молотить
Молотом об стінку,
А я слухаю ті ноти
Та дивлюсь на жінку».

В. Г-ець з Харкова.

— І правильно робите. Бо хтозна, що ваш сусід хоче сказати отими нотами!

«Повернулась кволо,
Промимрила: «То-то!»
Й золотим присутнім
Посміхнулась ротом».

В. Б-чук
з Ворошиловградщини.

— Розібрати, що промимрив наш літконсультант, прочитавши ці рядки, не вдалось. Зате всі побачили, як він при цьому дуже виразно посміхнувся носом.

Мал. В. СОЛОНЬКА

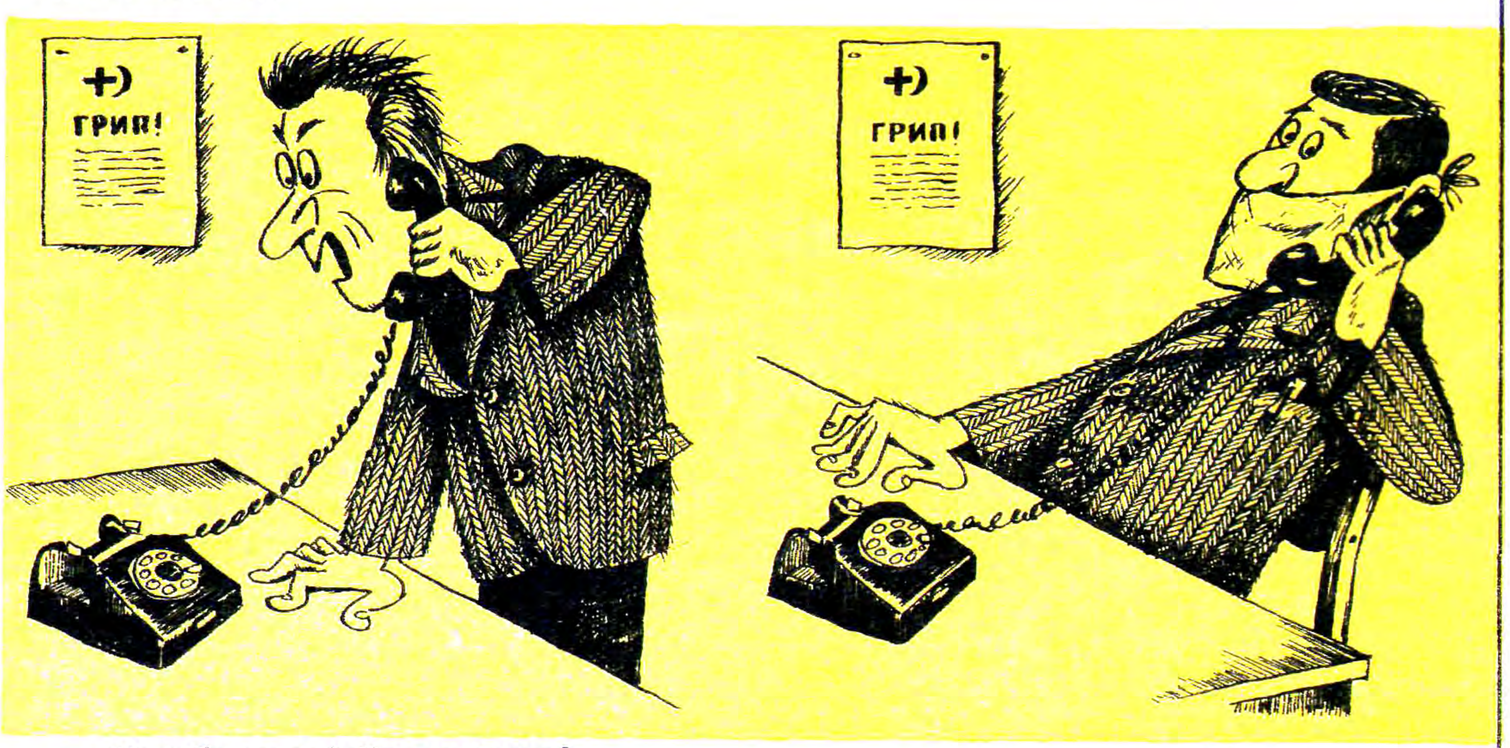

— У тебе грип! Хвилиночку!

Дружне перце!

Можемо побитися об заклад, що таких скарг, як наша, ти давненько не одержував. Про гучномовці тобі пишуть, на низьку напругу в електромережі нарікають. А ми б і раді на це поскаржитися, так не можемо, бо в наших домівках ні радіо, ні електрики нема.

Як це не дивно, але живемо ми не на загубленому в океанських просторах острові, а в селищі Коломак, під самісіньким боком у правління колгоспу імені Кірова, де й працюємо нині або працювали до пенсії. Не раз і не два зверталися до керівників господарства і, зокрема, до секретаря парторганізації тов. Салащенка з проханням хоч трохи цивілізувати Коломак. Та, видно, для них одна річ — турбуватися про людей на словах, і зовсім інша — на ділі.

КОЛГОСПНИКИ.
Усього 22 підписи.

Валківський район
Харківської області.

У першому твоєму номері, що вийшов на початку минулого року, любителям колективного святкування новоріччя в умовах, наближених до природних, ми радили зібратися у Будинку культури села Цекинівки Ямпільського району, що на Вінниччині. Опалення тут тоді було відсутнє, а тому температура в приміщенні Будинку культури була такою ж самою, що й за вікном.

Приємно повідомити, що ця порада була почута. 1984 рік дехто з найзагартованіших жителів Цекинівки саме так і зустрічав. Бо опалювальна система як лежала незмонтована в одному з кутків Будинку культури, так і лежить. Очевидно, керівники місцевого колгоспу і сільради вважають, що вогнищу культури опалення не потрібне?

А. МАКОВЕЄВ.

ПРОПОНУЄМО:

Видати авторське свідоцтво на розробку і впровадження радіотелефонів начальнику Берегівського райвузла зв'язку Ю. М. Якубцю. Уже майже два роки у своєму селі ми маємо можливість, піднявши телефонну трубку, ознайомитися з останніми вістями, прослухати виступ по радіо улюбленого співака. Щоправда, далеко не завжди вдається кудись додзвонитися, але сподіваємося, що з часом Ю. М. Якубець ліквідує і цей недолік.

ЖИТЕЛІ
села Гараздівки.

Закарпатська область.

* * *

Оголосити всереспубліканський розшук почуття відповідальності, загубленого керівниками Нововолинської бавовно-прядильної фабрики (Волинь). Це підприємство постійно зриває поставки пряжі нашому об'єднанню.

М. КРУГЛЯК,
працівник відділу постачання Чернівецького виробничого трикотажного об'єднання.

* * *

Провести у місті Тлумачі, в будинку № 80 по вулиці Леніна семінар на тему «Як не можна капітально ремонтувати квартири». Його учасники матимуть змогу ознайомитися з письмовими обіцянками керівників районних організацій прискорити ремонт і закінчити його до настання холодів. Форма одягу — зимова.

МОРОЗОВА, КАЛИНЮК, ІВАНЮК
та інші мешканці будинку.
Всього 16 підписів.

Івано-Франківська область.

Страшне перо не в гусака...

«ДИРЕКТОРУ ГОСТИНИЦ ГОСКОММУНХОЗА

«Прошу Вас поселить в гостиницу трио бандуристок филармонии в количестве 4-х человек с 5.10 по 9.10—83 года.

Оплата по предъявлении Вами счета.

ДИРЕКТОР ОБЛФИЛАРМОНИИ»

(Із заявки).

Надіслав В. ШАЛАПУТА.

«Механізатора Ц. з колгоспу «Більшовик», який знаходився на ремонті в котелевській «Сільгосптехніці» можна хоч сьогодні відправляти в поле. Йому тільки залишилося підключити звукову сигналізацію».

(З протоколу зборів).

Надіслала І. ОЗДОБА.

«Плів нашийники для телят 300 шт., налигачі дояркам 30 шт.»

(Із наряду).

Надіслала В. КАНТУР.

«Недавно ми ходили всім класом в гості у дитсадок. Розповідали дошкільнятам, як вовк з'їв семеро козенят. Діти були дуже раді».

(З учнівського твору).

Надіслав М. КОЛЕСНИК.

«Так, завідуюча кафедрою теоретичної механіки сказала, що для покращення втрати робочого часу необхідно виділити один день для проведення всіх виробничих зборів і нарад».

(З вузівської багатотиражної газети).

Надіслав М. ЮРЧИШИН.

КОНКУРС-83 ЗАВЕРШЕНО!

ПЕРЕЦЬ ПРЕДСТАВЛЯЄ СВОЇХ ЛАУРЕАТІВ

На заклик до своїх авторів, який прозвучав зі сторінок журналу рік тому,— узяти активну участь у традиційному творчому конкурсі — художники, фейлетоністи, поети і прозаїки відгукнулися надзвичайно гаряче. Так гаряче, що членам жюрі довелося добряче попотіти, перш ніж було складено остаточний список лауреатів. Ось цей список:

Анатолій АНДРЕЄВ — премійований за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Анатолій АРУТЮНЯНЦ — за карикатури «Коли забуваються історичні уроки» (№ 7), «Як на їхню думку,— рік свині...» (№ 12);

Микола БІЛКУН — за фейлетон на міжнародну тему «Най, най, най...» (№ 8);

Анатолій БОРТНЯК — за вірші «Захистилися» (№ 7), «Чим далі в ліс...» (№ 10);

Марко ВАЙСБОРД — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Яків ВАЛАХ — за фейлетони на міжнародні теми «Як скривдили «янгола» (№ 7), «До життєпису мосьє Ерсана» (№ 18), «Усе гаразд, пане...» (№ 21);

Анатолій ВАСИЛЕНКО — за малюнки, опубліковані у сторінці для дітей «Перченя»;

Іван ГАЛІЦИН — за фейлетон «Зелений змій» і «мертві кораблі» (№ 22);

Сергій ГЕРАСИМЧУК — за карикатури «Сучасний хрестоносець» (№ 15), «На всіх парусах» (№ 21);

Володимир ГЛИВЕНКО — за карикатури «Картинок разок на теми казок» (№ 17);

Роза ДРУКМАН — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Олесь ЖОЛДАК — за добірки літературних пародій «Маститі мастаки» (№ 4), «Комаріада» (№ 20);

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ — за карикатури «Не лякайтесь...» (№ 18), «Хто насправді кермує американською політикою» (№ 21);

Овсій КРУКОВЕЦЬ — за фейлетони, опубліковані протягом року;

Михайло ЛИТВИН — за ліногравюри «Чорна хмара і золотий дощ» (№ 2), «Підрізає...» (№ 17);

Гнат МАЙСТРЕНКО — за оповідання для дітей у сторінці «Перченя» — «Сирітка» (№ 5), «Чапля і Васько» (№ 11), «І заєць має серце» (№ 20);

Олександр МІРОШНИЧЕНКО — за гуморески «Коли підведено риску» (№ 4), «Непорушні величини» (№ 23);

Анатолій НАУМОВ — за фейлетон «Довгий «Світанок» (№ 10);

Іван НЕМИРОВИЧ — за фейлетон «Цоб-цобе з дівочей пісней» (№ 21);

Радна САХАЛТУЄВ — за оформлення літературних матеріалів журналу протягом року;

Іван СОЧИВЕЦЬ — за гуморески «Третій дзвінок» (№ 12), «Комплексні оглядини» (№ 23);

Павло СТОРОЖЕНКО — за фейлетон «Подарунок нащадкам?» (№ 14);

ПЕРЕЦЬ ТА ЙОГО БОЙОВЕ ЖЮРІ ЩИРО ВІТАЮТЬ ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ І ЗИЧАТЬ ЇМ, А ТАКОЖ УСІМ, ХТО ВІЗЬМЕ УЧАСТЬ У ТВОРЧОМУ ЗМАГАННІ 1984 РОКУ, НОВИХ УСПІХІВ І ЗДОБУТКІВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Подружжя Давидюків з села Хотин (Ровенщина) написали редакції листа про те, що вони, починаючи з 1981 року, здали місцевому колгоспу імені Шевченка трійко відгодованих бичків, а грошей досі одержати не можуть. Замість грошей керівники колгоспу щоразу дають їм обіцянки-цяцянки. Листа цього було надруковано у № 15 журналу.

Після виступу Перця секретар Червоноармійського райкому Компартії України тов. Похильченко повідомив, що з Давидюками та іншими, хто здавав колгоспові худобу, розрахунки проведено повністю.

◆ У тому ж номері журналу було вміщено замітку «Чекають ясності», в якій ішлося про те, що дорога у селі Мойсівка (Черкаська область) розбита, місток через греблю аварійний, вулиці не освітлюються.

Як повідомив секретар Драбівського райкому Компартії України тов. Шило, дорогу в селі побудовано з твердим покриттям, проведено реконструкцію містка на греблі, обладнано й вуличне освітлення.

◆ До редакції надійшов лист від інваліда Великої Вітчизняної війни Лимаря О. М. (село Улянівка на Київщині), в якому він скаржиться на те, що зв'язківці ніяк не проведуть до його будинку телефонну лінію.

Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Переяслав-Хмельницької райради тов. Дуда повідомив, що роботи по телефонізації будинку Лимаря О. М. виконано.

◆ В одному з листів, що надійшов до редакції, повідомлялося про те, що в колгоспі «Світанок» (Запорізька обл.) при здачі зерна цьогорічного врожаю порушувалася державна звітність.

На прохання Перця Василівський районний комітет народного контролю ретельно перевірив сигнал, а голова комітету А. І. Абрамов повідомив, що факти підтвердились. За окозамилювання та перекручення державної звітності заступнику голови правління колгоспу Марченку В. А., головному агроному Павленку І. П. та головному бухгалтеру Волошину П. М. оголошено суворі догани. Їх також попереджено, що в разі повторення подібних фактів до них буде вжито більш суворих заходів покарання аж до звільнення з посад.

◆ Жителі будинку № 22 по проспекту Ватутіна (м. Київ) надіслали Перцеві листа, в якому поскаржилися на будівельні недоробки в нових квартирах, про те, що вже більше року не можуть примусити будівельників виправити брак.

Начальник будівельного управління Київської ТЕЦ-5 Н. А. Антонов повідомив редакції, що усі дефекти нині усунуто.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал "Перец" №1 (1163)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.12.83. Підписано до друку 21.12.83. БФ 11956. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.304.100. Зам. 06111.

© Журнал "Перець" 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. САВИЛОВА (м. Донецьк)

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Водій ізраїльської воєнної машини.